

Hey: Jeg kan henvise til de almindelige Bemærkninger, jeg gjorde ved Behandlingen af Forslag til Lov om Spare- og Laanekasser. Nogen særlig Ven af en Banklov er jeg ikke, og naar jeg som Medlem af den Kommission, der har været nedsat, er gaaet med til at fremsætte dette Forslag som Forhandlingsgrundlag, er det, fordi jeg har det Indtryk, at der er Krav oppe om at faa en saadan Lov, som man ikke kommer uden om, og jeg mener, at hvis det Forslag, der foreligger her, med nogle Ændringer ophøjes til Lov, vil det forhaabentlig kunne blive en Lov, der ikke i alt for høj Grad generer de Banker, den skal kontrollere, og hvis Virksomhed den vil kunne komme til at gribe ind i. Det, det gælder om, er jo i Virkeligheden at forbedre Moralen, om jeg saa maa sige, hos de ledende indenfor Bankkredse. Kan man det, vil der neppe ske noget, men man kan jo vedtage Lov efter Lov, og man kan lukke det ene Hul efter det andet, saa opdager man dog, naar der en skønne Dag sker en Defraudation, at der har været et Sted, man ikke har tænkt paa. Det er jo utvivlsomt saaledes, at for hver Bestemmelse, der griber ind i Forretningslivets Frihed, skabes der i det mindste 10 Veje, ja maaske mange flere, til at gaa udenom. Man forøger, man skærper Bestræbelserne for at omgaa de Lovbestemmelser, som generer, og for hver Bestemmelse af denne Slags, man lovfæster, øger man Lysten til at gaa udenom. Det er ganske utvivlsomt, og jeg er vis paa, at faar man først givet dette Lovforslag Lovskraft, kommer der en anden Gang, hvor man siger: Ja, det hjalp altsaa ikke saa meget, som vi havde troet. Jeg er bange for, som ogsaa det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen) sagde, at det meget let kan blive en Sovepude, og jeg tror ogsaa, at Bestemmelsen om den Bankinspektør, som det ærede 8de kongevalgte Medlem (Falbe Hansen) nu lod til at glæde sig saa meget over, i særlig Grad vil blive det. Det vil i alle Tilfælde være en ganske overordentlig vanskelig Opgave, der tildeles ham. Ikke alene hænger det sammen med, hvorledes han vil blive modtaget af Bankerne — det kan være svært nok for ham straks at komme i det rette Forhold til dem —, men Opgaven er jo, om end ikke uløselig, dog ganske overordentlig vanskelig, og kun nogenlunde løselig, dersom man er saa heldig at finde netop den Mand, der egner sig fuldt ud dertil.

Skulde jeg nævne et Par Ting i Lov-

forslaget, som jeg tillægger nogen Betydning, er det, hvad der allerede er fremført, Bestemmelsen om Opkøb af Bankernes egne Aktier. Jeg tror, at det vil have sin Betydning, men ogsaa der maa jeg henvise til de Udtalelser, som det ærede 8de kongevalgte Medlem (Falbe Hansen) fremsatte, idet han netop mindede om, hvorledes man tidligere omgik disse Bestemmelser. Der kommer ikke en Bestemmelse, uden at der skabes nye Midler til at omgaa den, men jeg tror, at man i alt Fald her er inde paa den rette Vej, jeg tror, at her er et af de Steder, hvor man nok kan forhindre de Misbrug, man ønsker at forhindre.

Megen Vægt lægger jeg paa, at Regnskabsaflæggelsen kan komme ind under ensartede Former, det vil lette Kontrollen, lette Publikums Bedømmelse af de forskellige Bankinstitutter, og det vil i det hele taget lette Adgangen til at undersøge de forskellige Bankers Forhold overfor hinanden.

Tilbage har jeg saa atter at sige, at hvad der støder mig mest ved Lovforslaget, hvad der for mig gør det helt uantageligt, er Bestemmelsen om Oprettelsen af Bankraadet. Der glædede det mig overordentligt at høre, at det ærede 8de kongevalgte Medlem, som talte for Regeringspartiet her i Salen, overordentlig bestemt tog Afstand fra dette Forslag, og det ærede Medlem mindede, synes jeg, saa slaaende om Loven af 6. April 1855, der fastsatte Renten i faste Ejendomme. Hvad var det, man den Gang vilde? Det var slet ikke andet end et Forsøg, man vilde gøre paa at binde Renten. Det skete slet ikke for at faa Penge i Statskassen, det var alene et Forsøg paa at sige, at Renten for Laan i faste Ejendomme skulde være 4 pCt., mere maatte man ikke give, og mere maatte man ikke tage. Vi har set, hvorledes det efterhaanden udartede. Det var derfor ogsaa i Almindelighed erkendt, at Maalet slet ikke var naaet, og Hensigten var ganske forfejlet, og derfor fik vi for ikke længe siden heldigvis en anden Ordning af Spørgsmaalet. Men det vil man ikke se. De ærede Forslagsstillere, der mener, at et Bankraad vil komme til at virke godt, naar det skal fastsætte Maksimalrenten for Bankerne, vil ikke lære af Fortiden og vil heller ikke se, at man ingen andre Steder i Verden vil fastslaa Penges Værdi ad denne besynderlige Vej.

Medens jeg altsaa tror, at Lovforslaget, afset fra denne beklagelige Bestemmelse, vil kunne være brugeligt — det be-